

Warszawa, dnia 8 marca 2021 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DON.7200.193.2020.ANM

DECYZJA

Na podstawie art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm., dalej jako k.p.a.), po rozpatrzeniu wniosku Pana Janusza Dziwoty, reprezentowanego przez radcę prawnego Karola Olkuskiego, o stwierdzenie nieważności decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 28 czerwca 2019 r., nr 881/19, znak: WOP.7721.545.2019.NI,

**odmawiam stwierdzenia nieważności decyzji
Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego
z dnia 28 czerwca 2019 r., nr 881/19, znak: WOP.7721.545.2019.NI.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2019 r., nr 881/19, znak: WOP.7721.545.2019.NI Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego uchylił decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 6 maja 2019 r., nr 90/2019, znak: PINB.7640.2.2.2019.AG i nakazał Panu Januszowi Dziwocie – prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą EKO-Faza Janusz Dziwota, usunąć stwierdzone nieprawidłowości w użytkowaniu elektrowni biogazowej usytuowanej na terenie dz. nr 34, obręb: 02-11 w miejscowości Zakroczym, gmina Zakroczym, stanowiącej własność Gminy Zakroczym, poprzez wykonanie, w terminie do dnia 31 grudnia 2019 r., robót polegających na:

1. podłączeniu wszystkich studni odgazowujących do systemu zbierania biogazu,
2. wykonaniu ssawy zapewniającej odpowiedni stopień odgazowania składowiska,
3. wykonaniu pochodni umożliwiającej spalanie biogazu nienadającego się do wytwarzania energii w zainstalowanym agregacie,
4. wykonaniu urządzeń umożliwiających regulację systemu odgazowania,
5. wykonaniu remontu instalacji odgazowującej oraz silnika/agregatu wytwarzającego energię z biogazu,

6. wykonaniu zaworów regulujących i odcinających, przerywacza płomienia, automatycznego systemu bezpieczeństwa, zapewnieniu środków ochrony przeciwpożarowej,
7. wyznaczeniu i oznakowaniu strefy zagrożenia wybuchem, zamontowaniu znaków ostrzegawczych, zamontowaniu zaworów regulacyjnych i punktów monitoringu gazu na studniach i w newralgicznych punktach systemu.

Pismem z dnia 7 września 2020 r. Pan Janusz Dziwota, reprezentowany przez radcę prawnego Karola Olkuskiego, wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji organu wojewódzkiego z dnia 28 czerwca 2019 r., zarzucając jej „naruszenie art. 138 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.”, a także stwierdzenie nieważności decyzji PINB w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 6 maja 2019 r., z powodu „naruszenia art. 138 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.”

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku GINB stwierdził, co następuje.

Uregulowane w art. 156 § 1 k.p.a. postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest postępowaniem nadzwyczajnym stanowiącym wyjątek od zasady trwałości decyzji ostatecznych wyrażonej w art. 16 k.p.a. Tryb ten służy wyeliminowaniu z obrotu prawnego decyzji dotkniętych najcięższymi kwalifikowanymi wadami określonymi w art. 156 § 1 k.p.a. Działanie organu w tym trybie ogranicza się do oceny kwestii ściśle prawnych, czyli do ustalenia czy badana decyzja dotknięta jest którąś z wad wymienionych we wskazanym przepisie.

Podkreślić należy, że w postępowaniu tym, organ bada z urzędu wszystkie przesłanki nieważnościowe wskazane w art. 156 § 1 k.p.a., bez względu na zarzuty zgłoszone przez stronę żądającą wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji.

Przedmiotem badania w niniejszym postępowaniu nadzwyczajnym jest decyzja Mazowieckiego WINB z dnia 28 czerwca 2019 r., uchylająca rozstrzygnięcie powiatowego organu nadzoru budowlanego z dnia 6 maja 2019 r. i nakładająca, na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2018 r., poz. 1202 ze zm., dalej jako: Prawo budowlane), na Pana Janusza Dziwotę – prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą EKO-Faza Janusz Dziwota, obowiązek usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w użytkowaniu elektrowni biogazowej, usytuowanej na dz. nr 34, w miejscowości Zakroczym, poprzez wykonanie, w terminie do dnia 31 grudnia 2019 r., określonych w decyzji robót.

Organ odwoławczy stwierdził, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji było zasadne, jednakże nieprawidłowo skierowano decyzję do firmy (nazwy) „EKO-Faza Janusz Dziwota z siedzibą w Płocku”, zamiast do osoby fizycznej prowadzącej działalność pod tą firmą. W związku z tym, organ drugiej instancji zreformował zaskarżoną decyzję w ten sposób, że jako adresata nałożonego obowiązku wskazał Pana Janusza Dziwotę, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą EKO-Faza Janusz Dziwota

Materialnoprawną podstawę wydania powyższej decyzji organu wojewódzkiego stanowi art. 66 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, zgodnie z którym, w przypadku stwierdzenia, że obiekt budowlany jest użytkowany w sposób zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia lub środowisku, organ nadzoru budowlanego nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, określając termin wykonania tego obowiązku.

Przesłanką zastosowania przytoczonego przepisu jest więc użytkowanie obiektu budowlanego w sposób zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia lub środowisku.

Z akt sprawy wynika, że Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska pismem z dnia 18 grudnia 2018 r. poinformował PINB w Nowym Dworze Mazowieckim o wynikach kontroli składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne, znajdującego się w miejscowości Zakroczym, przeprowadzonej w okresie od dnia 20 lutego 2018 r. do dnia 15 listopada 2018 r. Do wskazanego pisma dołączono opinię uczestniczącego w kontroli dr. inż. Piotra Manczarskiego dotyczącą nieprawidłowości w zakresie eksploatacji składowiska. We wskazanej opinii stwierdzono, że wadliwe działanie i eksploatacja systemu odgazowania składowiska, powoduje oddziaływanie odoroczynne, a także „inne zagrożenia środowiskowe, w tym emisję do powietrza, zagrożenia pożarowe i/lub wybuchowe.” Do podstawowych nieprawidłowości w zakresie eksploatacji systemu odgazowania składowiska zaliczono: brak podłączenia wszystkich studni odgazowujących do systemu zbierania biogazu, brak ssawy zapewniającej odpowiedni stopień odgazowania składowiska, brak pochodni umożliwiającej spalanie biogazu nienadającego się do wytwarzania energii w zainstalowanym agregacie, brak urządzeń umożliwiających regulację systemu odgazowania oraz zły stan techniczny instalacji odgazowującej oraz silnika/agregatu wytwarzającego energię z biogazu.

Nieprawidłowości dotyczące funkcjonowania odgazowania składowiska odpadów wynikają także z przedłożonego przez Gminę Zakroczym opracowania pt. „Audyt składowiska odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne w Zakroczymiu”, sporządzonego przez dr. inż. Rafała Lewickiego i sprawdzonego przez dr. inż. Marka Żelichowskiego. W dokumencie tym wskazano m.in., że na składowisku jest nadmiar gazu w stosunku do ilości gazu spalane przez silnik elektrowni biogazowej, który jest emitowany do atmosfery oraz że „składowisko poprzez emisje nieużytkowanego przez elektrownię gazu, szacunkowo generuje efekt cieplarniany osiedla zamieszkałego przez 773-1401 mieszkańców”. W związku z powyższym, w celu zmniejszenia uciążliwości oddziaływania składowiska na otoczenie określono działania naprawcze, w ramach których zalecono m. in. uszczelnić, ulepszyć i uzupełnić system aktywnego odgazowania, zapewnić bezpieczeństwo eksploatacyjne elektrowni biogazowej, rozważyć instalację ssawy i pochodni biogazowej, wyregulować system odgazowania (studnie) po zainstalowaniu zaworów, uaktualnić Dokument Zabezpieczenia przed Wybuchem zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 8 lipca 2010 r. (Dz.U. Nr 138, poz. 931), uporządkować monitoring gazu, w szczególności metodykę oceny sprawności odgazowania, zbadać studnie i składowisko pod względem pożarów podpowierzchniowych, oznakować studnie i pozostałą infrastrukturę z Dokumentem Zabezpieczenia przed Wybuchem (DZPW), jak najszybciej wykonać naprawy aktywnego systemu odgazowania składowiska w celu zminimalizowania emisji biogazu do atmosfery, kontroli odorów, podwyższenia standardu bezpieczeństwa na składowisku, zastosować środki doraźne minimalizujące emisje gazu i incydenty odorowe na kwaterze południowej na emitujących gaz studniach, np. biofiltry lub filtry węglowe.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzą wątpliwości ustalenia terenowych organów nadzoru budowlanego, że stwierdzone nieprawidłowości w użytkowaniu przedmiotowej elektrowni biogazowej stwarzają zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, a także bezpieczeństwa mienia i środowiska.

W zaistniałej sytuacji organ zobowiązany był do nakazania usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, poprzez wykonanie określonych w decyzji robót. Zakres nałożonych obowiązków jest adekwatny do stwierdzonych nieprawidłowości oraz ma na celu wyeliminowanie istniejącego zagrożenia dla dóbr określonych w tymże przepisie.

Przechodząc do strony podmiotowej kontrolowanej decyzji należy wskazać, że zgodnie z art. 61 Prawa budowlanego adresatem decyzji wydanej na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego może być właściciel lub zarządca obiektu budowlanego. Na wymienionych podmiotach spoczywa obowiązek utrzymywania i użytkowania obiektu zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 Prawa budowlanego, tj. zgodnie z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej.

W rozpatrywanej sprawie, decyzja nakazująca na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości w użytkowaniu elektrowni biogazowej została skierowana do Pana Janusza Dziwoty, będącego dzierżawcą dz. nr 34 w Zakroczymiu, na której znajduje się elektrownia. Organ uznał, że w świetle postanowień umowy dzierżawy jest on zarządcą spornego obiektu, w rozumieniu art. 61 Prawa budowlanego.

Zauważyć należy, że pojęcie „zarządcy obiektu budowlanego” nie zostało zdefiniowane przez ustawodawcę w Prawie budowlanym. Pojęcie to doprecyzowano natomiast zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie. W doktrynie wskazuje się, że „zarządcą obiektu budowlanego” może być podmiot sprawujący trwały zarząd nad nieruchomością w rozumieniu art. 43-50 ustawy o gospodarce nieruchomościami, osoba fizyczna lub prawna sprawująca zarząd na zasadach określonych w ustawie o własności lokali lub na podstawie innych przepisów, jak również zawodowy zarządca nieruchomości działający na zasadach określonych w art. 184-190 ustawy o gospodarce nieruchomościami (por. Z. Niewiadomski, (w:) *Prawo budowlane. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 576-577). W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się też, że pojęcie zarządcy powinno być interpretowane szerzej niż na gruncie ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pojęciem zarządcy obiektu budowlanego należy objąć każdą osobę, tj. użytkownika, dzierżawcę czy najemcę, władającą tym obiektem na podstawie zawartego z właścicielem stosunku prawnego, na której spoczywa obowiązek zarządzania tą nieruchomością (por. wyroki NSA: z dnia 1 sierpnia 2013 r., sygn. akt II OSK 597/12 i z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 141/13). Wyrażany jest pogląd, że pojęcie zarządcy należy rozumieć w sposób funkcjonalny. O tym, czy dana osoba (fizyczna lub prawna) jest zarządcą obiektu budowlanego decyduje zakres wykonywanych obowiązków (zob. wyrok WSA w Rzeszowie z 10 sierpnia 2011 r., sygn. akt II SA/Rz 433/11).

Podsumowując należy stwierdzić, że w judykaturze dopuszcza się możliwość uznania dzierżawcy za zarządcę obiektu, o którym mowa w art. 61 Prawa budowlanego. Przy czym przyjmuje się, że sam fakt bycia dzierżawcą nieruchomości nie jest równoznaczny z pojęciem „zarządcy” obiektu. Podkreśla się, że decydujące znaczenie ma tutaj treść umowy dzierżawy (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 marca 2006 r., sygn. akt II SA/GI 261/05).

Z akt sprawy wynika, że właścicielem dz. nr 34, na której wybudowano elektrownię biogazową oraz sąsiedniej dz. nr 52, na których znajduje się składowisko odpadów,

jest Gmina Zakroczym. Nieruchomość gruntowa o powierzchni 5,5083 ha, składająca się z powyższych działek, została wydzierżawiona przez Gminę Zakroczym na rzecz PG INWEST sp. z o.o. z siedzibą w Kobyłce na mocy umowy dzierżawy z dnia 20 stycznia 2014 r. Jak wynika z § 2 ust. 3 tej umowy składowisko odpadów zostało także przekazane w zarządzenie ww. spółki.

Z kolei na podstawie umowy nr 1/2014 z dnia 24 stycznia 2014 r., PG INWEST sp. z o.o. z siedzibą w Kobyłce poddzierżawiła Panu Januszowi Dziwota, część składowiska odpadów o powierzchni 2,0 ha „w celu ujęcia biogazu ze składowiska za pomocą wybudowanej przez Dzierżawcę instalacji odgazowującej oraz eksploatacji kontenera z agregatem gazowym wytwarzającym energię elektryczną w oparciu o gaz pozyskany z instalacji odgazowania składowiska odpadów, wraz z prawem pobierania użytków (...) (§ 1 umowy). Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 3 tejże umowy Pan Janusz Dziwota zobowiązał się, że „wszystkie prace związane z wykonywaniem instalacji, jej eksploatacją i demontażem instalacji po zakończeniu eksploatacji wykona na własny koszt i odpowiedzialność” oraz że „ponosi odpowiedzialność za funkcjonowanie wykonanej instalacji i jej eksploatację zgodnie z uzgodnieniami i zezwoleniami, sztuką budowlaną, wiedzą techniczną oraz wymaganiami określonymi w normach i innych przepisach szczegółowych dotyczących tego typu instalacji.”

Z akt sprawy wynika również, że Pan Janusz Dziwota był inwestorem budowy na terenie składowiska odpadów przedmiotowej elektrowni biogazowej. Starosta Nowodworski decyzją z dnia 4 marca 2008 r. nr 118/2008, znak: AB.7351-67/2008, zatwierdził projekt budowlany i udzielił inwestorowi pozwolenia na budowę elektroenergetycznej linii kablowej niskiego napięcia w celu zasilania budynku małej elektrowni gazowej na terenie wysypiska śmieci w Zakroczymiu na dz. nr 34. Pismem z dnia 7 października 2008 r. inwestor zawiadomił organ nadzoru budowanego o zakończeniu budowy. Natomiast organ powiatowy pismem z dnia 21 października 2008 r. poinformował o niezgłoszeniu sprzeciwu wobec użytkowania tej inwestycji.

Jak więc wynika z powyższego, Pan Janusz Dziwota wybudował przedmiotową elektrownię biogazową i jest jej użytkownikiem. Zakres obowiązków wynikających z zawartej przez niego umowy dzierżawy z zarządcą składowiska odpadów wskazuje jednoznacznie, że ciąży na nim obowiązek utrzymania spornego obiektu. Jest on całkowicie odpowiedzialny za jego stan i prawidłowe funkcjonowanie.

Wobec tego, uznanie Pana Janusza Dziwoty za zarządcę elektrowni biogazowej i skierowanie do niego decyzji nie stanowiło naruszenia art. 61 Prawa budowlanego.

Zauważyć też należy, że ani w rozpatrywanym obecnie wniosku o stwierdzenie nieważności ani w toku postępowania zwykłego Pan Janusz Dziwota w istocie nie kwestionuje tego, że jest odpowiedzialny za utrzymanie elektrowni biogazowej. W złożonym do organu wojewódzkiego odwołaniu z dnia 20 maja 2019 r. wskazał, że jest właścicielem instalacji, jednakże nie zgadza się z przeniesieniem na niego „pełnej odpowiedzialności za nieprawidłowości w zakresie eksploatacji składowiska i idącymi za tym uciążliwościami.”

W orzecznictwie sądowym prezentowany jest pogląd, że określenie w art. 61 Prawa budowlanego, w sposób alternatywny, osób odpowiedzialnych za stan techniczny obiektów budowlanych oznacza, że na organie spoczywa obowiązek ustalenia adresata (adresatów) nakazu. Obowiązek utrzymywania i użytkowania obiektu budowlanego, w zależności od swojego charakteru może spoczywać wyłącznie na właścicielu lub wyłącznie na zarządcy obiektu budowlanego albo równocześnie na obu tych podmiotach w zakresie określonym w odrębnych przepisach regulujących dany

stosunek prawny (zob. wyroki NSA z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II OSK 698/18 i dnia 1 sierpnia 2013 r., sygn. akt II OSK 597/12). Przyjmuje się, że organy są uprawnione do dokonania wyboru, na który z podmiotów nałożyć obowiązek, a powinny się przy tym kierować zakresem czynności, które będą konieczne do wykonania oraz możliwościami wyegzekwowania nałożonego obowiązku. Ponadto organ nadzoru budowlanego powinien uwzględniać możliwość sprawnego wyegzekwowania nałożonego obowiązku, tym bardziej, że sytuacje opisane w art. 66 Prawa budowlanego mogą wymagać podjęcia szybkich działań w celu zapobieżenia niebezpieczeństwu dla życia i zdrowia ludzi (zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 7 listopada 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 1388/11).

W kontrolowanym postępowaniu organy nakładając obowiązek na Pana Janusza Dziwołę nie przekroczyły uprawnień przyznanych na podstawie art. 61 Prawa budowlanego. Zobowiązany, jak sam wskazał, jest właścicielem naniesień na dzierżawionym gruncie, a także jest odpowiedzialny za funkcjonowanie i eksploatację wbudowanego obiektu.

W świetle powyższego, nie znajduje uzasadnienia zarzut, że badana decyzja organu wojewódzkiego z dnia 28 czerwca 2019 r. została skierowana do osoby niebędącej stroną.

Określona w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. przesłanka nieważności, polegająca na skierowaniu decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie ma miejsce wtedy, gdy decyzja określa prawa i obowiązki podmiotu innego, niż mający w sprawie interes prawny, kształtuje sytuację prawną osoby, której w świetle prawa materialnego nie powinna dotyczyć. Istota nieważności łączy się w tym przypadku z nieprawidłowym ukształtowaniem stosunku prawnego. Tego rodzaju przypadek nie występuje jednak w przedmiotowej sprawie.

Poza tym należy stwierdzić, że badaną decyzją organ odwoławczy prawidłowo zreformował decyzję organu pierwszej instancji. Wskazanie przez organ powiatowy jako adresata decyzji „EKO-Faza Janusz Dziwoła”, to jest firmy, pod którą Pan Janusz Dziwoła prowadzi działalność gospodarczą, było nieprawidłowe. Stroną postępowania administracyjnego może być bowiem osoba fizyczna prowadząca tę działalność. Uchybienie to zostało więc właściwie sanowane przez organ drugiej instancji.

Odnosząc się do wniosku o stwierdzenie nieważności należy wskazać, że nie ma racji wnioskodawca zarzucając, że nie był on stroną postępowania przed organem pierwszej instancji. Powyższy zarzut Pan Janusz Dziwoła wywodzi z tego, że jak twierdzi „postępowanie zostało wszczęte i było prowadzone w stosunku do spółki PG Invest sp. z o.o. Janusz Dziwoła w postępowaniu pojawił się tylko jako źródło informacji. W tej sytuacji Janusz Dziwoła nie mógł korzystać z uprawnień strony postępowania.”

Odnosząc się powyższej kwestii, przede wszystkim należy wskazać, że pismem z dnia 25 stycznia 2019 r., znak: PINB.7640.2.2.2019.AG, organ powiatowy zawiadomił o wszczęciu postępowania „w sprawie eksploatacji składowiska odpadów prowadzonego przez PG Invest sp. z o.o. zlokalizowanego na dz. nr. ew. 52, 34 (...) stanowiących własność Gminy Zakroczym oraz nr ew. 53 (...) stanowiącej własność Eweliny Gołęgowskiej.” Faktem jest, że początkowo postępowanie toczyło się tylko z udziałem PG INWEST sp. z o.o. – zarządcy składowiska odpadów oraz Gminy Zakroczym i Pani Eweliny Gołęgowskiej – właścicieli działek, na których znajduje się składowisko odpadów. Jednakże w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego rozszerzono krąg stron tego postępowania także o Pana Janusza

Dziwotę. Pismem z dnia 27 marca 2019 r., znak: PINB.7640.2.2.2019.AG, organ powiatowy, działając na podstawie art. 10 k.p.a., zawiadomił Pana Janusza Dziwotę (pismo adresowane do EKO-FAZA Janusz Dziwota) o toczącym się postępowaniu w sprawie eksploatacji składowiska odpadów oraz poinformował o możliwości złożenia wyjaśnień w sprawie, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, przejrzenia akt sprawy oraz złożenia końcowego oświadczenia. Wskazane zawiadomienie zostało doręczone stronie w dniu 1 kwietnia 2019 r.

Wobec powyższego, za bezzasadny należy uznać zarzut, że Pan Janusz Dziwota nie był stroną postępowania przed organem powiatowym oraz nie miał możliwości skorzystania z uprawnień jakie przysługują stronie. Decyzja organu pierwszej instancji, wbrew stanowisku wyrażonemu w rozpatrywanym wniosku, została skierowana do osoby, która brała udział w tym postępowaniu jako strona. Ponieważ organ pierwszej instancji dokonał błędnego oznaczenia strony w decyzji, organ odwoławczy prawidłowo orzekł na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., to jest uchylił zaskarżoną decyzję organu powiatowego i orzekł co do istoty sprawy. Wobec tego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut, że powyższa decyzja została wydana z naruszeniem art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

Na marginesie należy wskazać, że z akt postępowania, którymi dysponuje GINB wynika, że Pan Janusz Dziwota wykonał część robót nakazanych badaną decyzją, co zostało potwierdzone podczas oględzin przeprowadzonych przez organ powiatowy w dniu 9 lipca 2020 r.

Reasumując w niniejszej sprawie GINB nie stwierdził naruszeń prawa, które mogłyby skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji Mazowieckiego WINB z dnia 28 czerwca 2019 r. Badana decyzja nie jest obarczona żadną z kwalifikowanych wad, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a. Przede wszystkim nie stwierdzono, aby ww. rozstrzygnięcie wydane zostało bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Ponadto, ww. decyzja organu nadzoru budowlanego wydana została przez właściwy organ, skierowana została do strony postępowania, była wykonalna w dniu jej wydania, a jej wykonanie nie powoduje czynu zagrożonego karą. Ponadto, weryfikowana decyzja nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa, jak również nie została wydana w sprawie rozpatrzonej inną decyzją ostateczną.

Złożony przez Pana Janusza Dziwotę wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji, należy uznać za bezzasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

1. Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. Strona, która nie chce skorzystać z prawa złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść na niniejszą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Wpis od skargi wynosi 200 zł. Strona może złożyć do Sądu wnioski o przyznanie prawa pomocy obejmującego m. in. zwolnienie od kosztów sądowych.
3. Strona może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie w tym przedmiocie należy wnieść do Głównego

Inspektora Nadzoru Budowlanego w trakcie biegu terminu na wniesienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem doręczenia Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania decyzja stanie się ostateczna i prawomocna, co oznacza, że nie będzie względem niej przysługiwał środek zaskarżenia w postaci odwołania, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub skargi do sądu administracyjnego.

z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU
ORZECZNICTWA NADZORU BUDOWLANEGO

Dorota Klimberzin
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują strony:

1. Janusz Dziwota reprezentowany przez radcę prawnego Karola Olkuskiego, Kancelaria Radcy Prawnego, Stary Rynek 27 lok. 33, 09-400 Płock
2. PG INWEST sp. z o.o., ul. Parkowa 1E, 05-230 Kobyłka
3. Gmina Zakroczym, ul. Wrocławska 7, 05-170 Zakroczym (ePUAP)
4. Ewelina Gołęgowska

Do wiadomości:

1. Mazowiecki WINB, ul. Czereśniowa 98, 02-456 Warszawa (ePUAP)
2. PINB w Nowym Dworze Mazowieckim, ul. Chemików 6, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki (ePUAP)
3. Starosta Nowodworski, ul. Paderewskiego 1B, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki (ePUAP)
4. DON – Sekretariat
5. aa

UPP - Urzędowe Poświadczenie Przedłożenia

Identyfikator Poświadczenia: ePUAP-UPP57625045

Adresat dokumentu, którego dotyczy poświadczenie

Nazwa adresata dokumentu: GMINA ZAKROCZYM

Identyfikator adresata: Zakroczym

Rodzaj identyfikatora adresata: ePUAP-ID

Nadawca dokumentu, którego dotyczy poświadczenie

Nazwa nadawcy: GŁÓWNY URZĄD NADZORU BUDOWLANEGO

Identyfikator nadawcy: GUNB

Rodzaj identyfikatora nadawcy: ePUAP-ID

Dane poświadczenia

Data doręczenia: 2021-03-08T11:45:53.720

Data wytworzenia poświadczenia: 2021-03-08T11:45:53.720

Identyfikator dokumentu, którego dotyczy poświadczenie: DOK82651439

Dane uzupełniające (opcjonalne)

Rodzaj informacji uzupełniającej: Źródło

Wartość informacji uzupełniającej: Poświadczenie wystawione przez platformę ePUAP

Rodzaj informacji uzupełniającej: Identyfikator ePUAP dokumentu

Wartość informacji uzupełniającej: 82651439

Rodzaj informacji uzupełniającej: Informacja

Wartość informacji uzupełniającej: Zgodnie z art 39¹ par. 1 k.p.a. pisma powiązane z przedłożonym dokumentem będą przesyłane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Rodzaj informacji uzupełniającej: Pouczenie

Wartość informacji uzupełniającej: Zgodnie z art 39¹ par. 1d k.p.a. istnieje możliwość rezygnacji z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Dane dotyczące podpisu

Poświadczenie zostało podpisane - aby je zweryfikować należy użyć oprogramowania do weryfikacji podpisu

Lista podpisanych elementów (referencji):

referencja ID-11bcd4b31d94cd0c2546b99c55941e1d :

referencja ID-8c6a509ad35323bb3aa56b349e82bf90 : Odpowied%C5%BA%20-%20decyzja.xml

referencja : #xades-id-b1bcb4a25fa160c4454c968950a78867

